

А презъ това време баба Цоцолана пъшка и нарежда:

— Ахъ, кжде се дѣна! Че де не го търсихъ! Никжде го нѣма. И утре ще чакамъ, па ще си отзема. Като си помисля, на плачъ ме избива. Патилана тупахъ, пакъ не ми отмина. Да го храня, Боже, азъ цѣла година, че сега накрая така да направя! Сега чакъ разбирамъ, колко го обичамъ. Ако се завърне, нѣма да го коля. Нѣма, нѣма, нѣма! Предъ Бога се вричамъ!

Нѣкой силно блъсна къмъ пжтя вратата. Баба вѣнъ изскочи. И азъ подиръ нея. И гласътъ ѝ ечна, разбуди махлата:

— Да плача ли, Боже, или да се смѣя? Моятъ сладкъ Свинчо! Той пакъ ми се върна!

И Свинча прегърна баба Цоцолана. Така той до днеска живъ и здравъ остана.

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо